

Un projecte d'investigació sobre Anna Bofill Levi rep la 3a Beca Lilly Reich per a la igualtat en l'arquitectura

Autors:

Mª Elia Gutiérrez Mozo, José Parra Martínez, Ana Gilsanz Díaz, Joaquín Arnau Amo.
"Anna Bofill Levi. L'arquitectura com a contracant: 1977-1996"

Press kit → mies.link/3LillyReichGrant

Barcelona, 3 d'octubre de 2022

Avui 3 d'octubre, coincidint amb el Dia Mundial de l'Arquitectura, la Fundació Mies van der Rohe anuncia que la 3a **Beca Lilly Reich per a la igualtat en l'arquitectura** es concedeix al projecte d'investigació ***Anna Bofill Levi. L'arquitectura com a contracant: 1977-1996*** dels arquitectes Mª Elia Gutiérrez Mozo, José Parra Martínez, Ana Gilsanz Díaz i Joaquín Arnau Amo.

Per primera vegada, la modalitat de **recerca acadèmica** ja no s'ha centrat exclusivament en l'estudi de l'obra de Lilly Reich i s'ha obert a qualsevol proposta adreçada a l'estudi, divulgació i visibilització d'aportacions a l'arquitectura que han quedat indegudament

**fundació
mies van der rohe
barcelona**

relegades o oblidades, cercant fomentar l'accés en igualtat d'oportunitats en l'exercici de l'arquitectura. En aquest cas, en l'obra de l'arquitecta i compositora Anna Bofill.

Un jurat internacional, format per tres professionals vinculats a l'àmbit de la recerca i la **divulgació en arquitectura**, i la recerca i la **divulgació en matèria d'igualtat**, ha estat l'encarregat d'escollir el projecte becat d'entre les **12 propostes rebudes** enguany des de **Regne Unit, Espanya, Països Baixos, Xile, Austràlia, Costa Rica, Itàlia i els EUA**.

El projecte d'investigació acadèmica *Anna Bofill Levi. L'arquitectura com a contracant: 1977-1996* convidarà a descobrir, descriure i definir algunes de les possibilitats que els encreuaments entre les teories i les pràctiques han decantat en l'activitat professional (musical, arquitectònica, divulgadora i investigadora) d'Anna Bofill, **tan diversa, rica i plural i, malgrat això, tan poc coneguda i, en conseqüència, reconeguda**.

En segon lloc, **les possibles causes d'aquesta invisibilització** tant en l'esfera privada (l'allargada ombra del clan familiar) com en la pública: el ja endèmic temor i rebuig de les universitats a quantes formes alternatives, imaginatives i holístiques plantegin una aproximació diferent de la recerca.

En aquest treball es proposa, com a objectiu principal, l'estudi detallat, i contextualitzat (situat) de les **obres d'arquitectura projectades i dirigides per Anna Bofill en solitari**, per a caracteritzar-les en els seus **trets propis i posar-les tant en valor com en relació amb la resta del seu intens quefer**. Per tant, es tracta, en primer lloc, de formular la seva idea d'arquitectura a través del coneixement de les seves obres, una producció molt delimitada tant en l'espai com en el temps.

“La recerca contribuirà a eixamplar els espais d'intersecció entre l'arquitectura, la música i la geometria, el llegat fonamental de l'Anna Bofill Levi. Aquests espais al marge són els que, per sort, permeten fer visibles altres maneres de fer arquitectura.” – Anna Ramos, directora de la Fundació Mies van der Rohe

Sobre els autors del projecte:

Mª Elia Gutiérrez Mozo (Albacete)

Arquitecta per la Universitat de Navarra (1992) i doctora arquitecta (1999) per la Universitat Politècnica de Madrid (UPM).

Professora Titular d'Universitat de Composició Arquitectònica a l'Escola Politècnica Superior de la Universitat d'Alacant (UA). Membre de l'Institut Universitari de Recerca en Estudis de Gènere (IUIEG) de la UA.

José Parra Martínez (Murcia)

Arquitecte (2000) i doctor arquitecte (2012) per la Universitat Politècnica de València

Professor Contractat Doctor de Composició Arquitectònica i coordinador Acadèmic Erasmus i de Relacions Internacionals d'Arquitectura Escola Politècnica Superior de la Universitat d'Alacant (UA). Membre de l'Institut de Recerca en Estudis de Gènere de la UA.

Posseeix el títol de professor de Música pel Conservatori Superior de Música de Múrcia (1994).

Ana Gilsanz Díaz (Alacant)

Arquitecta (2004) per la Universitat Politècnica de Madrid. Màster en Arquitectura i Urbanisme Sostenibles (2011, Premi extraordinari) i doctora en Arquitectura (2017) per la Universitat d'Alacant (UA).

Ajudant doctora de Composició Arquitectònica en el Departament d'Expressió Gràfica, Composició i Projectes on imparteix teoria i història de l'arquitectura al Grau i Màster. Membre de l'Institut Universitari de Recerca en Estudis de Gènere de la UA i de l'equip de treball del projecte nacional Dones en la cultura arquitectònica (post) moderna espanyola (2019-2022). És personal investigador del projecte Mirades situades: arquitectura de dona a Espanya des de perspectives perifèriques, 1978-2008.

Joaquín Arnau Amo (Albacete)

Doctor Arquitecte. Catedràtic jubilat d'Estètica i Composició de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura en la Universitat Politècnica de València, des de 1978 fins a 2010.

Jurat:

El jurat d'aquesta edició ha estat format per:

Zaida Muxí: arquitecta i urbanista llicenciada a la Facultat d'Arquitectura, Disseny i Urbanisme (Universidad de Buenos Aires), doctora per la Escuela Técnica Superior de Arquitectura de Sevilla i professora a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona. És codirectora juntament amb Josep Maria Montaner del Màster Laboratori de l'Habitatge del segle XXI de la Universitat Politècnica de Catalunya. Col·labora al suplement Cultura/s de La Vanguardia. És experta en qüestions d'espai i gènere.

Aaron Betsky: arquitecte i crític d'art. Graduat per la Universitat de Yale en Història, Arts i Lletres (1979) i en Arquitectura (1983) i vinculat a la Universitat de Cincinnati entre 1983 i 1985, va treballar per a Frank Gehry i Hodgetts & Fung. Entre 1995-2001 ho va fer al San Francisco Museum of Modern Art. Des d'agost de 2006 és director del Cincinnati Art Museum. Entre 2001 i 2006 va ser director del Netherlands Architecture Institute de Rotterdam (Països Baixos).

Débora Domingo Calabuig: arquitecta i doctora per l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de la Universitat Politècnica de València (UPV) i l'École d'Architecture de Paris-La Défense (França). Professora Titular d'Universitat a la UPV. Subdirectora de Recerca (2012-2016) i editora en cap de VLC arquitectura Research Journal (fins al 2018). Membre de la Research Academy de l'European Association for Architectural Education. El seu projecte "[On Set with] Lilly Reich", juntament amb Laura Lizondo Sevilla i Avelina Prat García va rebre la 2a Beca Lilly Reich per a la igualtat en l'arquitectura.

En paraules del jurat:

“La proposta tractarà la invisibilització de les dones que treballen en equip i donarà a conèixer una figura local a un públic internacional, oferint una visió integral de l'obra i la figura d'Anna Bofill Levi. És un projecte clarament definit, amb l'únic gir d'intentar teixir una producció d'arquitectura, música, escriptura i gestió gràcies a un estudi acadèmic transdisciplinari de quatre investigadors, majoritàriament en arquitectura però amb un d'ells amb una trajectòria molt experimentada en musicologia.”

Sobre les Beques Lilly Reich per a la igualtat en l'arquitectura:

En la concepció i desenvolupament de les seves activitats, la Fundació Mies van der Rohe vol generar recerca i debat sobre l'arquitectura moderna i contemporània de manera permeable als canvis de paradigma, i molt especialment en relació amb conceptes que avui són fonamentals com la **identitat**, la **inclusió social** i tots els vessants de la **sostenibilitat**.

És per això que l'any 2018 es creen les Beques Lilly Reich per a la igualtat en l'arquitectura per reconèixer el llegat arquitectònic de Lilly Reich, parella artística de Ludwig Mies van der Rohe en la concepció i execució del Pavelló Alemany de Barcelona el 1929, que va quedar relegada a un segon pla al relat i la memòria d'aquesta obra cabdal en la història de l'arquitectura.

Des de 2020 les Beques Lilly Reich incorporen una convocatòria específica per a estudiants de Batxillerat per donar suport a la realització de treballs de recerca curriculars dedicats a revertir les invisibilitzacions en l'arquitectura, Beca Lilly Reich per a treballs de recerca de Batxillerat, que s'afegeix a la convocatòria adreçada a l'àmbit de la recerca acadèmica superior.

Aquesta tercera 3a edició de la modalitat de recerca acadèmica, a diferència de les anteriors, dirigides específicament a l'estudi de l'obra de la pròpia Lilly Reich, i a aprofundir en el coneixement i la difusió de la seva figura, **ha obert el focus** a qualsevol persona de qualsevol lloc que mereixi **superar la discriminació al camp arquitectura**.

Resultats de les beques anteriors atorgades en la modalitat de recerca acadèmica:

- **Reenactment: Lilly Reich's work occupies the Barcelona Pavilion** de Laura Martínez de Guereñu. (Edició 2018) [Veure aquí](#)
- **[On Set with] Lilly Reich** de les arquitectes Laura Lizondo Sevilla, Débora Domingo Calabuig i Avelina Prat García. (Edició 2020) [Veure aquí](#)

Pròximament es celebrarà un acte al Pavelló Mies van der Rohe amb els autors del projecte i el jurat de l'edició d'enguany per presentar en detall la proposta guanyadora de la 3a Beca Lilly Reich per a la igualtat en l'arquitectura.

**fundació
mies van der rohe
barcelona**

Sobre el Pavelló

El Pavelló Alemany de Barcelona va ser dissenyat per Ludwig Mies van der Rohe i Lilly Reich com a pavelló d'Alemanya per a l'Exposició Internacional de Barcelona del 1929 que es bastí a Montjuïc. Aquesta obra simbòlica del Moviment Modern, ha estat estudiada i interpretada exhaustivament, alhora que ha inspirat l'obra de diverses generacions d'arquitectes. Construït amb vidre, acer i diferents classes de marbre, el Pavelló es va concebre per allotjar la recepció oficial presidida pel rei Alfons XIII al costat de les autoritats alemanyes.

Un cop passada la cloenda de l'Exposició, el Pavelló va ser desmuntat el 1930. Amb el temps va esdevenir un referent clau tant en la trajectòria de Mies van der Rohe com per al conjunt de l'arquitectura del segle XX. La significació i el reconeixement del Pavelló van fer pensar en la seva possible reconstrucció. El 1980, Oriol Bohigas va impulsar aquesta iniciativa des de la Delegació d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, i Ignasi de Solà-Morales, Cristian Cirici i Fernando Ramos van ser els arquitectes designats per a la recerca, el disseny i la direcció de la reconstrucció del Pavelló. Les obres es van iniciar el 1983 i el nou edifici es va inaugurar el 1986 en el seu emplaçament original.

La Fundació Mies van der Rohe va ser creada el 1983 per l'Ajuntament de Barcelona, amb l'objectiu inicial de portar a terme la reconstrucció del Pavelló Alemany. A més de conservar i difondre el coneixement del Pavelló Mies van der Rohe, la Fundació impulsa el debat i la sensibilització sobre temes d'arquitectura i urbanisme contemporanis.

→ En el següent enllaç trobareu: <https://mies.link/3LillyReichGrant>

- Nota de Premsa (CAT, ESP, ENG)
- Imatges i material gràfic

Subscriu-te al butlletí: www.mies.link/newsletter

Fundació Mies van der Rohe - Press office

Miriam Giordano / Marta Pérez – Labóh
press@miesbcn.com / www.miesbcn.com
+34 93 319 26 64 / +34 606 602 230

@fundaciomies

#LillyReichGrant #barcelonapavilion #miesbcn